

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

793.3

Hely

Idő

"1925"

Személy

Szerző:

Cím: *Délutáni bálokon dühöng a pesti táncőrület*

Forrás:

Friss Újság

Bn

(Hely)

1925. 12. 25.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Délutáni bálokon dühöng a pesti táncőrület

Akik nem érzik a nehéz idöket — Szállók előcsarnokai, kávéházak és mulatóhelyek tele vannak a táncoló asszonyokkal és leányokkal — Hogy kezdik a házasságtörést? — Amikor pofon csattan el a szerelmes buvóhelyén — Röpül a nehéz gyufatartó — Pesti mulatságok Karácsony havában 1925-ben

Az ezer gond terhe alatt nyögő Budapest délután öt és hét óra között táncdüh fogja el. Kicsit furcsa ugyan, hogy ez így van, hogy az embereknek táncra van kedvük, azonban a sopánkodás mit sem változtat a tényen. Amikor a dermesztő december alkonyi óráiban az utcákon didergő, nyomor miatt szenvedő emberek lótnak-futnak száraz kenyerek után, ugyanakkor a szállók nagytermében, egyes kávéházakban és mulatóhelyeken jazz-band mellett, mámoros jókedvvel járják a legújabb táncokat egyes urak és hölgyek. Még pedig nemcsak könnyívérű hölgyek, hanem tisztességes családayánk és jól nevelt polgárleánykák is.

Isten ne vegye el a táncoló-kedvüket, de a guszpusok nem irigyléseméltó. Nap mint nap táncolni, ugrálni a sikos parketten, cibáltatni magukat fiatalemberekkel, akik „parkett-táncos” cím alatt ismeretese az éjszakai világban; — ezt bizony a régibb nő-generáció nem csinálta volna. Egyáltalán: azt kell hinnünk, hogy a budapesti nők ösanyái jó ideje szünet nélkül nyugtalankodhatnak sirjukban, ha tudomásukra jutott, hogy a mai pesti nők pubifrizurát, füs hajviseletet hordanak és ötórai tea címén, órák hosszat rázatják és lötyögtetik magukat a délutáni táncmulatságokon. De

razziázzuk csak végig azokat a helyeket, ahol hölgyeink és uraink a tánc muzsájának áldoznak ebédutántól a vacsora megkezdéséig.

Délutáni bálók a szállókban

Valaha délután csak a „Trieszti Nő”, a „Zöld Vadász”-nál és még néhány városligeti helyen volt délutáni bál Budapesten. De csak vásár- és ünnepnapokon, amikor is derék háztartási alkalmazottaink kiruccantak ezekre a helyekre, s itt a közös ármádia vitéz bakáinak, huszárijainak és né add isten, trén- és szanitéc-katonáinak karján roppták a esárdást, polkát, mazurkát és lejtették az andalító valcert. Népünk eme gyermekdedlelkű ifjúságának mulatságát kopírozták le delnőink és uraink és mint mindent, a vasárnap délutáni bál dolgát is tulásba vitték. Ők immár nemcsak egyszer egy héten adnak kimenőt maguknak bálozás céljából, hanem minden nap. Nyilván azt tartják, hogy a jobból a sok még jobb.

A *Friss Újság* rajzolóművészeivel az egyik Kossuth Lajos-necai szálló hallját köztöttünk ki először. Itt nagy élénk-üreg-forgás köszöntött bennünket. A hölgyek és urak olyan tömegben és szorongatott sietséggel érkeztek, mint általában is a háza megmentése for-

gott volna köckán azzal, ha öt-tíz perccel elkésik a rotvorgó jazz-band-muzsika kezdetét. A ruhatár előtt már alig tudják kivárni, amíg letehetik prémbundájukat és belelithetnek a ragyogó csillárokkal pazarkodó, fényesen kivilágított hosszú terembe, a délutáni bál szentélyébe.

Elnéztük egy darabig a hölgyek felvételét. Mennyi bunda, mennyi ékszer! — vajon hogyan és milyen uton-módon kerülhetett ez a sok drávaság egy-egy hölgy vakítóan fehér vállaira? Bizonyos, hogy nem egy prémbundának szomorú és aljas története is lehet. Bizonyos, hogy e hölgyek közül nem mind-egyiknek férje milliárdos és ki tudja, milyen árat fizethetett egyik-másik azért, hogy gazdag urinak láttassék.

Bemegyek a táncelviségbe. Frakkos pincérek loholnak föl és alá. Kávét, teát hordanak az asztalokra. Egyik-másik asztalnál likőrt fogvasztanak. A zenekar rágyújt az első számra. Még nincs tánc: — rögtön az elején „nem illik” táncol-

ni. Meg azután sok hölgy még egyedül ül, vagy egy másik nő társaságában. Innen még messze az ut a táncolásig. Előbb partner kerestetik. Es megindul a gyöngéd szemezés a hölgyek és az urak között. Így alakulnak ki a táncoló párok. Más nők mindjárt férfi-kísérővel jönnek; ezeknek könnyebb a dolguk.

De ezért nem kell azt hinni, hogy valami illetlenség történik. Itt, a Kossuth Lajos-utcában a jobb társasághoz tartozók szoktak táncolni. Megfigyeltük, hogy még az ugynevezett félvilághoz tartozó nők is igen illedelmesek és nem félvilági, hanem két „urino” között folyt le ez a beszélgetés, amit csak azért jegyeztük meg, hogy hü fotográfiait adhasunk a táncolni járó hölgyek egyémelyikéről.

— Klárikám, — mondta az egyik ur-asszony szomszédnőjének, — mi van az uraddal?

— Szakítani fogunk — mondta a Klárikának szólított és így folytatta: Elviselhetetlen az az állapot. Folyton jeleket csinált; — hogy sokat járok táncolni, hogy társasági életet élek, — meg mit tudom én!

— Hát észrevet valamit? — szölt a barátnő.

— Hja, igen, — azért nyakgat, miért

Várakozás

kisértetem magam a Pistával. Hát, mondhatom, inkább tíz Pistát akarok, mint egy Rosenthal Samut, amilyen az én becses férjem.

A hölgyek elmosolyodtak. Kisvártatva megérkezett két kifent, kikent ifju, — lehettek tíz évvel fiatalabbak, mint a

Rosenthal Samuné és a barátja, akiknek asztalához telepedtek. A két pesti asszony szinte anyás gyöngédséggel bánt szívik ifjaival, akik nemsokára táncra perdültek velük. Nagyon összebujva ugrándoztak a szűk helyen, ahol mellettük még vagy huszan táncoltak. Amikor visszajöttek az asztalukhoz, csak egy csurgott róluk a veríték.

— Na, — ezóltam asztaltársamhoz, rajzoló kollégámhoz — mit szólsz ehhez?
— Érdekes! — felelte. — Rosenthalné mulatságából alighanem házassági dráma lesz a végén.

— Nem hiszem; inkább egy vélem, egyszerű házasságtörés lesz. Rosenthal Samuné, mint a dióhéjat, úgy fogja törni „szent” házasságát — mondtam.

— És ha rájön a férje?

— Na, hallod! Ki tudja, hányszor rájött már. Sejtelmek sincs róla, milyen áldozatokat hoznak az efféle férjek, család békéjük érdekében. Még a békát is lenyelik, csakhogy ne kelljen lakást változtatniok, a válással járó egyéb kellemtelenségek tetejébe.

A titkos találkozóhely

Egy helyen, — nem is a legutolsó a pesti szállók között — az előcsarnokba nyíló folyosót fedeztük fel, ahol nem mindennapi jeleneteknek voltunk szemtanúi. Benn a szálló nagytermében javában állott a bál, a keresztfolyosón pedig félrevonulva az élet zajától, pároskák üldögéltek és javában élvezték a magány zavartalanságát. Találtunk ezután hölgyeket, akik idegesen pillantgattak karkötőórájukra: — nyilván ta-

„Ahol az ur

"közönség táncol"

lálkozójuk volt itt valakivel, aki később,
Nem kellett soká várniuk, amikor belih
hegett egy monoklis ifju, meghajtotta
magát a hölgy előtt és így szólt:

— Ne haragudjon, Loncika a kétesem-
ért. A nagybácsiim elfogott az uccán;
alig tudtam lerágni a nyakamról.

Loncika hamar megbékült és az ifju
pár jókedvűen távozott s mi is menni
készültünk, — amikor azonban váratlan
esemény marasztalt vissza bennünket.
Pofonhoz hasonló, csattanós dörgést hal-
lottunk. Megfordultunk s egy kövér, idő-
sebb urat láttunk a folyosó egyik szög-
letében; előtte egy fiatalember állott
reszketve, akinek arcája csak egy sa-
gárgzott a szívérvány színeiben a pofon
nyomán, amely — mint megállapíthat-
tuk, — az ő képén csattant el. A cso-
portot sovány, szőke asszonyka egészí-
tette ki, akiről kiderült később, hogy a
kövér, pofozó-ember felesége s aki itt
találkozott titokban ifju imádójával. A
kövér ur szavai csakhamar harsogtak a
tűkrös folyosón:

— Maga esibéaz, maga betyár, maga
becsületebrabló, maga himpellér — el
akarja csábítani a feleségeimet.

A feleség, aki zavartan nézelődött
körüli, megszólalt:

—De Károly, micsoda viselkedés ez,
Esküszöm, hogy Schrenker urat teljesen
ártatlanul gyanusítod.

Schrenker ur, aki a pofont kapta, té-
tován állott. Nyilván várta a következő
pofont.